

можна зробити висновок, що важливу роль відіграють моральні орієнтири, здібності до викладу матеріалу та знаходження спільної мови зі студентами, планування навчального процесу, конкурентоспроможність, творчі та дослідницькі здібності.

Список використаних джерел

1. Гершунский Б. С. Философия образования для XXI века. М., 1998. 603 с.
2. Донская Л. Ю. Психологические условия формирования имиджа преподавателя высшей школы : дис. ... канд. психол. наук. Ставрополь, 2004. 215 с.
3. Лазаренко Л. А. Психологическая компетентность как детерминанта профессиональной успешности преподавателя высшей школы : дис. ... канд. психол. наук : 19.00.07 / Сев.-Кавказ. гос. техн. ун-т. Ставрополь, 2008. 187 с.
4. Талызина Е. Н. Развитие психологической устойчивости преподавателей системы дополнительного профессионального образования : дис. ... канд. психол. наук : 19.00.05 / Рос. гос. социал. ун-т. Москва, 2010. 188 с.
5. Шаймакова Ж. Б. Роль инновационной компетентности в развитии конкурентоспособности преподавателя высшей школы : дис. ... канд. психол. наук : 19.00.13 / Тамб. гос. ун-т им. Г. Р. Державина. Тамбов, 2009. 248 с.

Загика А. В., здобувач вищої освіти,

Донецький національний університет імені Василя Стуса

Україна

Науковий керівник – Пузирьов В. Є.,

доктор фізико-математичних наук, професор,

Донецький національний університет імені Василя Стуса

Україна

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК ПЕРСПЕКТИВНА СУЧАСНА ТЕХНОЛОГІЯ

Стрімкий стрибок у розвитку персональних комп'ютерів, як технічних (мультимедійних) засобів навчання, за останні роки зробив їх доступними для використання в різних навчальних закладах. Тому впровадження інформаційних технологій у початковий процес можна охарактеризувати як логічний і необхідний крок у розвитку сучасного інформаційного світу загалом.

Нововведення або інновації характерні для будь-якої професійної діяльності людини і тому природно стають предметом вивчення, аналізу та впровадження. Інновації самі собою не виникають, вони є результатом наукових

пошуків, передового педагогічного досвіду окремих викладачів і цілих колективів. Одним із видів інновацій в організації професійної освіти є впровадження дистанційного навчання [1].

Питання дистанційного навчання висвітлено в працях С. Архангельського, Ю. Бабанського, Л. Виготського, П. Гальперіна, С. Гончаренка, Г. Костюка, Н. Лосевої, О. Матюшкіна, М. Махмутова, Є. Полота, В. Сагарди, Н. Тализіної, Д. Терменжи та інших. Значних зусиль до формування системи дистанційного навчання доклали вчені С. Батишев, О. Кірсанов, Ч. Куписевич, І. Огородніков, О. Пехота, Л. Романишина, П. Сікорський, І. Харламов, а також психологи Б. Ананьєв, Г. Балл, В. Виготський, М. Данилов та інші.

Процес впровадження ІКТ загалом, і дистанційних курсів зокрема, у навчальний процес ЗВО набуває фундаментального значення, стає підґрунтям для переосмислення підходів до змісту системи освіти, створення високоякісного і високотехнологічного інформаційно-освітнього середовища. Як наслідок, інтенсивний розвиток освіти на основі ІКТ стає важливим національним пріоритетом країни в умовах світової та європейської інтеграції [2].

Дистанційне навчання – це технологія, що базується на принципах відкритого навчання, широко використовує комп'ютерні навчальні програми різного призначення та створює за допомогою сучасних телекомунікацій інформаційне освітнє середовище для постачання навчального матеріалу та спілкування.

Реалізація дистанційного навчання дасть змогу розв'язати низку завдань, які можна сформулювати так:

- 1) забезпечення доступності різноманітних навчальних ресурсів;
- 2) добування освіти в зручній і відповідній формі для того, хто навчається;
- 3) розвиток творчих та інтелектуальних здібностей здобувача за допомогою відкритого і вільного використання всіх освітніх ресурсів і програм, і тих, які доступні в Інтернеті;
- 4) обмін даними, комунікативна діяльність на базі спільних інтересів, професійних та освітніх;
- 5) підвищення кваліфікації, перепідготовка або зміна професійної діяльності.

Відмінність дистанційного навчання від традиційного зрозуміла, якщо розглянути їх з погляду форм взаємодії викладача і студента. В основу традиційної моделі навчання покладено читання лекцій, проведення семінарських, лабораторних та різних ігрових видів занять, організація самостійної роботи студентів тощо. База навчання – книга і викладач як інтерпретатор знання. Дистанційне ж навчання орієнтоване на впровадження в навчальний процес

принципово відмінних моделей навчання, що передбачають проведення конференцій, проєктні роботи, тренінги та інші види діяльності з комп'ютерними та нетрадиційними технологіями.

Метою дистанційного навчання є надання освітніх послуг шляхом застосування у навчанні сучасних інформаційно-комунікаційних технологій за певними освітніми або освітньо-кваліфікаційними рівнями відповідно до державних стандартів освіти; за програмами підготовки громадян до вступу у навчальні заклади, підготовки іноземців та підвищення кваліфікації працівників [3].

У Донецькому національному університеті імені Василя Стуса впроваджуються дистанційні технології навчання у всіх вищеназваних напрямках. Безпосередньо нас цікавить питання можливостей вивчення математичних дисциплін при застосуванні дистанційних технологій навчання.

В основу сучасних програм різних дисциплін закладається модульний принцип. Кожний окремих курс за змістом складається з кількох незалежних навчальних модулів (тем). Навчально-тематичний план кожного курсу складається з таких частин: змістовна (комп'ютерні лекції); закріплююча (практичні заняття); контролююча (тести і завдання). Технологія дистанційного навчання розглядається нами як сукупність методів і засобів навчання та управління, що забезпечують проведення навчального процесу на відстані на основі використання сучасних інформаційних та телекомунікаційних технологій. Головними перевагами дистанційної форми навчання вважаємо такі: доступність усім верствам населення; відсутність необхідності відвідувати лекції і семінари; демократичний зв'язок «викладач–студент»; комплексне програмне забезпечення; провідні освітні технології; індивідуальний процес навчання; гнучкі консультації.

Зазначимо, що багато вчених вказують на той факт, що якість дистанційної освіти не поступається якості очної форми навчання. Пояснюється цей феномен тим, що для підготовки дидактичних засобів залучається найкращий професорсько-викладацький склад і використовуються найсучасніші навчально-методичні матеріали; передбачається введення спеціалізованого контролю якості дистанційної освіти на відповідність її освітнім стандартам [4].

Отже, впровадження в освіту технологій дистанційного навчання буде сприяти формуванню якісно нового освітнього середовища, а розвиток інформаційного освітнього середовища, збільшення можливості комунікації студентів і педагогів з колегами інших ЗВО, доступ до світових інформаційних ресурсів буде сприяти зростанню мотивації студентів до навчання, посиленню їх творчої самореалізації, оволодінню навичками роботи з телекомунікаціями як необхідних умов життя в інформаційному суспільстві.

Список використаних джерел

1. Андреев А. А., Солдаткин В. И. Дистанционное обучение: сущность, технология, организация. М.: Изд-во МЭСИ, 2000. 350 с.
2. Буркіна Н. В., Лосева Н. М. Самореалізація викладача вищого навчального закладу і дистанційне навчання. *Комп'ютер у школі та сім'ї*. 2010. № 4. С. 39–41.
3. Losyeva N., Termenzhy D. Distance technologies in action: E-learning in exile (the experience of Donetsk National University, Ukraine). *Educación y Sociedad en Red. Los desafíos de la era digital. USAL, Buenos Aires, 2016*. URL: <http://p3.usal.edu.ar/index.php/supsignosead/issue/current> (дата звернення 29.04.2020)
4. Кудрявцева С. П., Колос В. В. Міжнародна інформація: навчальний посібник. К. : Видавничий дім «Слово», 2005. 400 с.

Корчевна Н. П., здобувач вищої освіти,
Донецький національний університет імені Василя Стуса,
Україна

Науковий керівник – **Зарішняк І. М.**, канд. пед. наук, доц.,
Донецький національний університет імені Василя Стуса,
Україна

ЗГУРТОВАНІСТЬ АКАДЕМІЧНОЇ ГРУПИ ЯК ОДИН ІЗ ПОКАЗНИКІВ ЕФЕКТИВНОЇ РОБОТИ КУРАТОРА

Під час навчання у вищих навчальних закладах кожній академічній групі призначається свій куратор. Ця людина стає так званим «провідником» для студентів в університетське життя. На таку посаду призначається людина, яка в подальшому надаватиме допомогу студентам у формуванні колективу студентської групи, адаптації до умов життя та навчання в університеті, проведення виховної, культурно-просвітницької роботи і контролю за навчальним процесом.

Куратор – це насамперед авторитетна людина з високими моральними якостями та педагогічною майстерністю, організаторськими здібностями. Той, хто зможе «підтримати, направити», знайти індивідуальний підхід до кожного окремо взятого студента та допомогти йому «влитися» в єдиний колектив. Згуртованість цього колективу, його взаємодія та взаємовідносини і є показником здатності куратора організувати цей колектив. З'ясуємо, наскільки ефективність роботи куратора визначає згуртованість академічної групи.

У структурі університету велика роль відводиться саме кураторам, оскільки вони є організаторами життя студентів у стінах вишу. На посаду куратора